

Ročník

39.

Číslo

1.

Dátum

február 2015

Cena

0,50 €

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GIMNAZYSTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GIMNAZYSTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

GYMNAZISTA

Editoriál

Ani nestíhame vnímať dni – len pred chvíľou sme sa stretli 2. septembra a čoskoro to letelo – KOŽAZ, imatrikulácia, stužkové, Vianoce, lyžiarske... Teraz nám nedajú spať písomné maturity. Aby ste sa na chvíľu zastavili, prichádza Gymnazista. Prečítajte si, ako sme prežívali spoločné školské radosti, nechajte sa inšpirovať recenziami a nakuknite do poetických duší našich mladučkových autoriek.

Čítajte a ... komentujte ... a čo tak napísať svoj postreh, nápad, názor? Gymnazista privíta každú vašu aktivitu, veď kto iný by mal tvoriť časopis, ak nie študenti? A že je vás tu požehnane, vyše 600!

Píšte, komentujte, glosujte, kritizujte, informujte a nezabudnite text odoslať na adresu

gymnazistagypy@gmail.com.

... ďalší Gymnazista sa už teší na svoj príchod a na záujem čitateľov!

Ivana Papcunová

Gymnazista 1/2015, nezávislý časopis GPdC PN

Gymnazistu pripravili: *Ivana Papcunová, Miroslava Kuracinová Valová, Kristína Lekárová (IV.B), Lucia Dupkaničová, Daniela Dobrovodská, Viera Bajaníková, Katarína Orlovská, Čajková Lujza (Sp), Michael Papcun (III.B), Tomáš Blahuta, Lukáš Chmelo (I.A), BB, Pavol Vaško, Peter Vaško, Pavol Klein, Marián Poturnay (K), Lucia Orlovská (S), Katarína Bolerázka (P)*

Obsah

3-7	Čo sa udialo
3	Výzva
4	KOŽAZ- Kurz ochrany života a zdravia
5	Tematické piatky alebo Neobyčajné utorky
6-7	Imatrikulácia

8-12	Navždy sa zachová...
8	4.A
9	4.B
10	4.C
11	4.D
12	Oktáva

13 Študentská chvíľa poézie

13	Jazvy
13	Strach
13	Zrkadlo života

14-16 Poviedky

14-15	Z nájdeného denníka
16	Prázdna izba, pokazené hodiny
16	O obrovi Ondrejovi

17 Čítajte...tipy

17	Farba mlieka (Nell Leyshon)
17	Most do krajiny Terabithia (Katherine Patersonová)

18 Tip...počúvajte

18	Doris (Earl Sweatshirt)
----	-------------------------

19 Treba vidieť...tip

19	Tom na farme
----	--------------

Výzva

Predstavte si, že ste sa nikdy neučili určitý cudzí jazyk a naskytne sa vám príležitosť vycestovať na istý čas do krajiny, kde sa týmto jazykom hovorí. Prijali by ste túto výzvu? Alebo by ste radšej zostali doma a nešli by ste nikam, kým sa nenaučíte aspoň základy?

Ja som sa zúčastnila mesačného pobytu v Belgicku. Odchádzala som so zmiešanými pocitmi, pretože som šla do časti, kde sa hovorí po francúzsky, ale ja som sa dovtedy učila iba po anglicky a rusky. Áno, mohla som začať chodiť na kurzy, no mala som toľko iných aktivít, že mi už nezvyšil čas. Do belgického mesta Charleroi, časť Marcinelle, som teda odchádzala s nulovou znalosťou francúzštiny. Bola to veľká výzva, ale prijala som ju, a keď už bolo všetko dohodnuté, nechcela som sa vzdať. Dva týždne pred odchodom som sa spoznala s rodinou, u ktorej som neskôr celý mesiac bývala. Navrhli mi, že pokiaľ nepochytím aspoň základy francúzštiny, môžeme sa rozprávať po anglicky. To mi spadol kameň zo srdca! Angličtina pre mňa nebol problém, preto som zostala oveľa pokojnejšia. Po príchode sme naozaj „spíkovali“ a pomaly som otvorila aj prvé francúzske učebnice. Domáci mi pomáhali a vysvetľovali, keď som niečomu

nerozumela. Moja „belgická sestra“ Chelly si ku mne vždy ochotne sadla, prehľadávala so mnou slovníky, vysvetľovala neľahkú francúzsku gramatiku a trpezlivo ma počúvala, keď som sa snažila kostrbato prečítať jednoduchý francúzsky text. Často som mala pocit, že sa po francúzsky rozprávať nikdy nenaučím, že je to príliš ťažké. Ale nevzdala som sa a s pomocou mnohých ľudí, ktorých som v Belgicku stretla, môžem povedať, že teraz by som sa nebála sama vyjsť vo francúzsky hovoriacej krajine na ulicu, lebo už viem, že by som sa v prípade potreby dohovorila. Jasné, moja francúzština nie je na úrovni diplomata, dokonca ani na úrovni francúzštinára-študenta na strednej. Pobyt v Belgicku ma však „nakopol“ do štúdia tohto krásneho, hoci ťažkého jazyka. A ukázal mi, že človek zvládne viac, ako si myslí. A keď nezvládne, vždy sú tu ľudia, ktorí sú mu ochotní pomôcť a podržať ho. Vďaka Bohu, ani ja som nezostala sama, spoznala som dobrosrdečných ľudí, nadviazala som mnohé priateľstvá, poobdivovala cudzí svet i odlišnú kultúru, priučila sa novému jazyku, oddýchla som si a načerpala nové sily, ktoré budem iste potrebovať v maturitnom ročníku. Som si ale istá, že keď nabudúce niekam pôjdem, nejaký kurz si určite

vezmem. Nebude mi na škodu vedieť aspoň základy, veď na vybudovaných základoch sa stavia ľahšie, ako keď ich musíte stavať „za pochodu“.

Môj mesiac v Belgicku bol veľkou výzvou. Ale aj cestovanie do akejkoľvek cudzej krajiny je vždy veľké dobrodružstvo. Niekedy síce nebýva ľahké prekonať jazykovú bariéru, najmä ak ste introverti ako ja alebo sa len jednoducho bojíte rozprávať na verejnosti. Keď to však zvládnete, budete mať cennú skúsenosť do života. Povzbudí vás to do štúdia jazykov, lebo uvidíte, že učiť sa cudziu reč má zmysel. Spoznáte novú kultúru, niekedy úplne odlišnú od tej našej. A čo som sa naučila ja - vážiť si tých, čo mám doma, prehliadať ich drobné nedostatky, pretože svet sa s nami nebude „maznať“ a je veľmi dôležité, k čomu sme vychovávaní a vedení. Rady rodičov a múdrejších ľudí mi boli v ťažkých chvíľach oporou. Ďakujem Gymnázium Pierra de Coubertina, že som dostala takúto skvelú možnosť - stráviť študijnú-prázdninový mesiac v Belgicku. A keď vy dostanete príležitosť cestovať a študovať, neváhajte! Chodte! Uvidíte, že toto rozhodnutie nikdy neolútujete. ☺

Kristína Lekárová (IV.B)

KOŽAZ - Kurz ochrany života a zdravia

O tom, že sa chodí na KOŽAZ, som vedela už dávno – že sa ide do prírody, celý jeden ročník sa vezme a idú turistikovať do Tatier. Kto ho zažil, hovoril, že to bolo super – a tak som sa už od prímý naň veľmi tešila.

Pre mňa bol KOŽAZ niečo medzi výletom a novými výzvami, ako boli splav alebo náročná túra. Je úžasné, že máme možnosť ísť do peknej a ešte stále nedotknutej prírody (aj keď sú v dolinách zničené lesy, oblasti nad hornou hranicou lesa sú podľa môjho názoru tou najkrajšou krajinou na Slovensku), môžeme spoznať, čo dokážeme. Bez tohto kurzu by som nikdy v živote žiadnu rieku nesplavila. To by bola fakt škoda, je to úžasný, neopakovateľný zážitok.

KOŽAZ je ozvláštnením školy, tak ako každý výlet, no tu nebeháme bezhlavo po nákupnom centre vo Viedni (strata času), ale sme konečne na čerstvom vzduchu. A popri rozhovoroch s kamošmi či fotení vysokých štítov ani nestíhame sledovať, ako dlho sme neustále v pohybe. Čo viac si môžu naši telocvikári želať?

Je to aj forma učenia sa. Každý z nás vie, že existujú chránené rastliny a živočíchy. Ale koľko ľudí by ich nikdy v živote nevidelo, ak by sme v septime nešli do Tatier! Mali sme to šťastie a videli napríklad kamzíky ale-

bo chránenú kýchavicu bielu. A keby aj nie, je tu kopa náučných chodníkov a aj mimo nich stoja informačné tabule: mapa s názvami najbližších vrchov, aby sme mali dobrý prehľad o tom, kde to vlastne sme, na viacerých sú vysvetlené geologické podmienky vzniku Tatier alebo typická fauna a flóra.

O splavoch som už hovorila, ale nedá mi to nevrátiť sa k nim. Tie ma fascinovali asi najviac. Jednak bola zábava a počas splavu sme sa dozvedeli aj zopár faktov o Pieninách, Poľsku a Malej Fatre a mali sme možnosť obdivovať a)prekrásnu prírodu Pienin okolo Dunajca a b)ako zle to vyzerá, keď niekde stavajú diaľnicu (napríklad krížom cez Váh). No čo, na biológii máme predsa aj čo-to z ekológie a aspoň sme to videli v praxi. A mali sme na koho mávať. Nemyslím si, že sa raftovanie niekomu nepáčilo. Veď mokrí sme boli aj tak všetci, a aj keď sa niekto vykúpal, je to jeden zo zážitkov, ktoré sa už nezopakujú, pravda?

Už keď som sa dozvedela, že sme jedna z mála škôl na Slovensku, ktorá organizuje takýto kurz, dosť ma to prekvapilo. Veď je to – dá sa povedať – dlhoročná tradícia. Ak sa tento nápad na škole udržal takú dlhú dobu, to veru o niečom svedčí, nie? Navy-

máme šancu utužiť triedny kolektív a aj vzťahy medzi triedami v ročníku. Môžem len povedať, že žiaci na ostatných školách majú fakt smolu, lebo je to jedna z tých skvelých aktivít, na ktoré budeme môcť spomínať, až nakoniec zmaturujeme a rozprchneme sa na všetky strany.

Musím sa priznať, že ma prekvapila náročnosť tej najťažšej túry. Myslím, že pri tomto zážitku som spoznala sama seba a zistila som hranicu svojich možností. Počas rýchlej monotónnej nekonečnej chôdze hore strmým brehom som pociťovala radosť, že sa dostaneme niekam vysoko, niekde, kde ľudská ruka siahla len málo. Táto túra sa stala jedným z mojich najlepších zážitkov. Splav našich riek sa mi zdal neskutočne čarovný a naplňujúci. Na zážitky je KOŽAZ určite ideálny. Očakávala som však, že keď sa kurz volá ochrana ŽIVOTA a ZDRAVIA, zabezpečia nám nejakého skúseného inštruktora prvej pomoci. Podľa môjho názoru by sa to do programu veľmi hodilo. Nič také sa však nedialo a toto ma trochu sklamalo.

Myslím si, že KOŽAZ má význam a má tradíciu v našej škole. Dokáže povzbudiť ducha mladého človeka a dá mu do života nové skúsenosti a, samozrejme, zážitky.

Lucka a Daniela (Sp)

Tematické piatky alebo Neobyčajné utorok

Všimli ste si, že raz za čas sa na chodbách našej drahej školy pohybujú čudné individúá, titani a transvestiti (ako ich nazval jeden nemeňovaný pán profesor), poburujúci verejný vkus?

Na počiatku všetkého bol jeden pochmúrny bezútešný októbrový piatok roku Pána 2013. Skupine sextánov sa v hlave zrodila myšlienka, ktorá bola predurčená, aby sa zapísala do histórie (gympla). Chceli sme si posledný deň v týždni spríjemniť, obliecť si to, čo by sme inak na seba nenavliekli, nedbajúc na názor ostatných, a spoločne sa zabaviť. Od tohto dňa už žiaden piatok nebol IBA piatokom...

Začali sme nesmelo – rockovým štýlom. Hoci sme sa ostýchali, nápad sa nám veľmi pozdával a hneď sme začali vymýšľať ďalšie témy. Nám sa to páčilo, čo však ostatní? Ako sa hovorí, buď ich miluješ, alebo nenávidíš ☺. Podozrievavé pohľady striedali výkriky zdesenia, výbuchy smiechu, štipľavé poznámky a prevrátené oči. Našlo sa však aj mnoho verných fanúšikov, ktorí nám darovali nejeđen úsmev. Musíme vyzdvihnúť zhovievavosť, ba nadšenie niektorých profesorov. Reakcie ľudí nás mnohokrát pobavili. Počas vojenského piat-

ku sme museli jedného pána vyvieť z omylu, že navštevujeme vojenskú školu. Malé deti nám vykali, keď sme stváňovali elegantný štýl kultových malých čiernych. Vďaka tematickým piatkom sa nálada zdvihla nielen nám, ale často aj okoloidúcim. Boli však aj zhrození (metalový piatok) a dokonca sme boli podozrievaní z užívania návykových látok (hippies).

Počas celého roka sme vystriedali množstvo tém, stváňili sme rôzne úlohy a dostali sme sa do iných časových období. Zažili sme tvrdý vojenský režim, pôvabné tridsiate roky, atmosféru parížskej kaviarne, špinavú prácu robotníckej triedy, útek z väzenia, divoký západ... Na konci se-

zóny sexty sa do nás prevtelili olympskí bohovia a bohyne. (Na tento deň sme potrebovali veľkú dávku odvahy prísť do školy len v postelnej plachte.)

Školský rok 2013/2014 uplynul ako voda v jazere, prázdniny ako vodopád a znovu nadišiel čas návratu do školských lavíc. Sami sme boli prekvapení, že tematické piatky vydržali celý rok. (Nevynechali sme ani jeden jediný!) Avšak tohto roku prišla nová éra. Piatkový rozvrh septimy nám, nanešťastie, zabránil, aby sme v zachovávaní tradície pokračovali. Neboli sme však ochotní skončiť s našou závislosťou divne sa obliekať. Novým kandidátom bol utorok. Prečo utorok? Myslíme si, že utorok je jeden z najobyčajnejších dní. Tak sme to zmenili! Teraz máme E. T. = extraordinary tuesdays (po slovensky by to neznalo až tak dobre – N. U.?) ☺ Novinku sme uvítali spolu s legendárnym kráľom popu Michaelom Papcunom (alebo Jacksonom?). Jedna z našich najextravagantnejších tém bol výlet do intergalaktického sveta. Áno, keď má človek planétku na hlave a zelené líčka, deň nemôže byť obyčajným.

Vyzývame aj vás ostatných, celý gypmel k nápaditosti a kreativite.

Vierka, Danka, Katka, Lucka a Lujzi (ViDaKaLuLu)
(Sp)

Imatrikulácia (pohľad prvákov)

Napätie, zvedavosť a mierny stres. Tak by sme popísali príchod ku dverám, za ktorými na nás čakal zaujímavý program dlho očakávaných imatrikulácií. Už len samotný príchod nebol najjednoduchší, keďže sme boli už od začiatku pod tlakom študentov z tretích ročníkov a pomedzi prvákov sa predieral Miško Papcun, ktorý bol

zabalený do vlajky USA. Po príchode všetkých prváckych účastníkov imatrikulácií nás vojaci v zelených maská-

čoch začali zvolávať dovnútra. Prvé, čo sme museli podstúpiť, boli kliky, drepy a nastražená pasca vo forme „pavučiny“. Po zdolaní schodov sme uvideli dlhočizné stoly, na strope vyvesené farebné balóny a pre nás najdesivejšie miesto pre účastníkov medzitriednych súťaží – pódium. V príjemnej atmosfére sme sa usadili a čakali, čo príde.

Po úvodnom príhovore našej pani riaditeľky a uvítaní moderátormi (tretiakmi) sa začalo súťažiť. Samotný program bol kombináciou vystúpení tretiakov a medzitriednych súťaží. Prvá súťaž bola celkom jednoduchá – vybrané dievčatá z prváckych tried a prímy museli vyvolených chlapcov

obaliť do toaletného papiera za určitý čas. Ďalej nasledovala súťaž, mož-

no trochu s erotickejším podtónom, v ktorej mali opäť vybrané dievčatá z tried za úlohu prevliecť malú ping-pongovú loptičku cez nohavice svojho spolužiaka. Samozrejme, pár, kto-

rý to zvládol najrýchlejšie, získal plný počet bodov. A takto to pokračovalo ďalej trošku menej zaujímavými súťažami, až prišla tá najobávanejšia a najzaujímavejšia – spievanie! Vybraní odvážlivci (chlapci) museli pred všetkými zúčastnenými študentmi, triednymi učiteľmi a samotnou pani riaditeľkou, ktorá mala rozhodujúce slovo v hodnotení tejto súťaže, zaspievať pesničku, ktorá im bola pridelená, jej text mohli vidieť zobrazený vizualizérom na stene.

Asi najlepším vystúpením zo všetkých, ktoré nám boli predvedené, bola rapová vsuvka jedného z najznámejších študentov – Michaela Papcuna. Po niekoľkých hodinách nasledovala jedna z posledných súťaží – tanec v dievčenskom oblečení (samozrejme v ňom boli chalani). Zrejme najviac sa do toho vžil študent I.A – Ján Baranovič, ktorého vystúpenie bolo jednoznačne nepo-

rovnateľné s ostatnými tanečníkmi. Za spomenutie stojí aj predvedené číslo – Popoluška. Pred očami sa nám rozprestrela oranžová plachta, za ktorou ku nám každých pár sekúnd prehovorila jedna zo šiestich postáv.

Po ukončení hlavného programu, ktorý bol prerušovaný krátkymi prestávkami a jednou výbornou večerou, nasledovala diskotéka. Hneď na zvuky prvej pesničky sa na parket dovalili desiatky študentov, ktorí tancovali, spievali (aj keď ich nebolo skrz hudbu počuť), jednoducho ukázali, aký tanečný duch sa v nich skrýva. Po dlhom tancovaní poniektorí silno spotení, druhí zasa s vyradenými hlasivkami a tretí s boľavými nohami začali postupne opúšťať parket a odchádzať domov.

Celkovo by sme to ohodnotili 4 hviezdami z 5. Program bol pestrý, ale chvíľami nás podaktorých aj nudil (problémom bolo časové rozpätie). Hlavnou úlohou ako vždy bolo sa dobre zabaviť. Imatrikulácia nám priniesla nezabudnuteľný zážitok, spoznali sme lepšie nielen svojich spolužiakov, ale aj študentov z iných tried. Konečne sme vstúpili do nášho študentského cechu.

Tomáš Blahuta, Lukáš Chmelo
(I.A)

Imatrikulácia (pohľad primánov)

Napätie, zvedavosť a možno aj strach pociťoval asi každý z nás. Čo sa vlastne bude diať, kládli sme si otázku. To na začiatku netušil nikto, ale jedno bolo isté: Bude to nezabudnuteľná udalosť. Niečo ako pre maturantov stužková. A možno aj lepšie! Keď sme sa usadili (k ešte vtedy čistému a pekne vyzdobenému stolu), všetko sa začalo. Najprv mala príhovor pani riaditeľka, no potom... Potom sme nastúpili na scénu my. Naša úloha: podliezť školskú lavicu a ísť si po pamätnú listinu. Nebolo by

(neprijemný spôsob spomienky na detské časy), omotať spolužiaka toaletným papierom (našťastie čistým) alebo nalepiť čo najviac ocmúľaných cukríkov spolužiakovi na brucho. Dokonca aj tretiaci - organizátori si pripravili zábavný program. Užili sme si veľa smiechu, ale aj povzbudzovania povolaných jednotlivcov. No záver bol najlepši - diskotéka. Tancoval každý, či malý, či veľký, či spoločenský

typ, alebo utiahnutý. Najväčším sklamaním bolo, že prima mala koniec zábavy o hodinu skôr ako starší žiaci. Všetci sme odchádzali s úsmevom na tvári a dúfajúc, že ak my budeme septimáni, aj náš program sa budúcej prime bude páčiť...

Katarína Bolerázska (P)

to také ťažké, keby..., keby sa na nás nezabávali starší spolužiaci. No nevadí, nasmiali sme sa sami na sebe aj navzájom. Ale to nebolo všetko. Najvtipnejšie ešte len malo prísť. Poverili nás aj ďalšími bláznivými úlohami, ako napríklad so zaviazanými očami nakrmiť spolužiaka detskou výživou

4.A

Triednemu kúpili hodinky, aby nemeškal

Dvadsiatim siedmim študentom 4. A Gymnázia Pierra de Coubertina v Piešťanoch pripol zelené stužky triedny učiteľ Štefan Bekö v piatok 21. novembra v reštaurácii Semafor.

Slávnostný ceremoniál odštartovali o šiestej hodine večer. Po pripnutí stužiek nádeje a tanci vďaky s rodičmi a pedagógmi všetci usadli k spoločnej večeri. „Po večeri prišlo na rad premietanie predstužkového videa. Bolo poňaté tak trochu netradične. Namiesto toho, aby sme my kradli triednu knihu, tá po príchode do školy kradla nás. Vťahovala nás po jednom do svojich útrob, kde sme sa ocitli vo svete rozprávok a fantázie,“ povedala nám študentka Alžbeta Julínyová. Triedneho učiteľa obdarovali hodinkami. Nemalo to nič naznačovať, ale vraj mu pomôžu nemeškať.

Po oficialitách prišiel na rad program, ktorý si gymnazisti pripravili pre rodičov a pedagógov. Skladal sa z desiatich scénok. Najväčší úspech mala paródia na Teleráno s názvom Dobrá noc. Pobavil i spoločný tanec v choreografii na tému bežný deň študenta gymnázia.

V slávnostný večer nechýbali ani humorné prvky, ktoré nik nenacvičoval, a prišli akosi spontánne. „Spolužiačka pri odovzdávaní ruže premenila pošmyknutie na originálny úklon rodičom. No a aj u dídžeja vystrájal škriatok a niektoré skladby, ktoré sme si na pripínanie stužiek vybrali, sa jednoducho stratili,“ dodala študentka.

Oslava trvala až do skorého rána. Rodičia ju opustili už okolo polnoci. Podľa slov študentov ich vraj ani nemuseli vyháňať.

-pt-

Triedny profesor:

Mgr. Štefan Bekö

Žiaci:

Beláňová Anna
 Bucko Jozef
 Čechová Petra
 Dusík Ondrej
 Fajtová Mária Lujza
 Gula Ján
 Hurtík Lukáš
 Jankechová Katarína
 Julinyová Alžbeta
 Karabová Dominika
 Kubovová Martina
 Mičicová Katarína
 Mihaliková Lenka
 Mišura Róbert

Nguyen Hoang Duong
 Nizner Martin
 Petroff Adam
 Puterová Tatiana
 Puváková Dominika
 Svetlík Marek
 Ševčík Peter
 Šišánová Anna
 Škodná Veronika
 Šulganová Terézia
 Vavro Martin
 Vereš Marcel
 Zifčáková Tatiana

4.B

Retrokostýmy vymenili za elegantné šaty

Tridsať stužiek odovzdal študentom triedny učiteľ Peter Rusnák. Zelenú stužku od piatka 24. októbra nosia i študenti 4. B z Gymnázia Pierra de Coubertina v Piešťanoch.

Svoju stužkovú oslávili dosýtosťou. Prípravy však neboli jednoduché. Predtým, ako slávnostný večer nastal, natočili spoločné retrovideo. V piatkový večer kostýmy mafiánov a zvodných slečien z natáčania nahradili elegantné róby hodné reprezentačných plesov. Na radosť svojich rodičov sa predviedli ako skutoční dospeláci. Pri pripínaní zelenej stužky nádeje sa pri pohľade na budúcich maturantov v nejednom oku zaligotali slzy šťastia.

Program, ktorý si gymnazisti pripravili, mal aj svoje mušky, ale v konečnom dôsledku dopadol úspešne. Neúspechom bola vraj len jeho dĺžka. „Niektorí si nepamätali program, tak som všetkým všetko šepkala. Dokonca zabudli, že majú rodičom ísť dať kvety, tak som mimo poradia z radu vybehla. Ja som pre istotu otcovi zabudla zobrať darček, tak som sa ešte vracala. No a program sa skončil príliš skoro. Zaimprovizovali sme a dali sme si jedno neplánované tanečné kolo,“ s úsmevom opísala situáciu predsedníčka triedy Kristína Dostálová.

Po stužkovej počas najbližších prázdnin si študenti spolu s triednym vyrazili na chatu. Po všetkých radovánkach ich podľa K. Dostálovej čaká už len zodpovedná príprava na maturitu.

Triedny profesor:

PhDr. Peter Rusnák, PhD.

Žiaci:

Branderská Lea
Briediková Kristína
Dostálová Kristína
Dudíková Kristína
Frťalová Marta
Gajar Marcel
Gajňák Martin
Jankechová Zuzana
Košíňarová Gabriela
Košťutová Anna
Krajáč Adam
Kubincová Lucia
Lamparská Katarína
Lekárová Kristína
Mačicová Miroslava

Mandúchová Kristína
Mareková Katarína
Masaryková Laura
Onder Matej
Ondrejková Silvia
Pekarovič Denis
Skipala Patrik
Števíková Mária
Šugrová Kristína
Tomášiková Lucia
Valo Martin
Valová Barbara
Valová Nina
Vavrinčová Erika
Zifčáková Viktória Ivana

4.C

Akoby zázrakom vyhrávali v tombole hlavne pedagógovia

Študenti Gymnázia Pierra de Coubertina v Piešťanoch zo 4. C triedy svoju stužkovú slávnosť absolvovali v piatok 28. novembra v Hotelovej akadémii Ľudovíta Wintera. Stužky nádeje im pripla Patrícia Kubincová, ktorá si s týmito žiakmi vyskúšala prvýkrát, aké je to byť triednou učiteľkou.

Večer sa niesol v pohodovej atmosfére, ktorú umocňovali prezentácie fotografií zo spoločných výletov či ďakovné tance nielen s rodičmi, ale aj pedagógmi.

Po slávnostnej večeri sa k slovu dostali moderátori, ktorí otvorili zábavnú časť programu. Trieda si pripravila niekoľko scénok, pri ktorých viac ako scenár zohrala rolu improvizácia. Práve ona bola vraj ich najsilnejšou stránkou už od prvého dňa na strednej škole. Vo svojich scénkach vystriedali mnoho kostýmov. Od pánskej módskej prehliadky, v ktorej sa chlapci predstavili v najnovších parížskych kúskoch, cez ukážky povolání až po spoločný tanec, do ktorého nakoniec zapojili aj svojich učiteľov.

„V porovnaní s minuloročnými maturantmi sme mali striktné podmienky na prípravu programu, nakoľko sme mohli zväčša nacvičovať iba mimo vyučovania, čo bolo veľmi namáhavé vzhľadom na rôznorodé rozvrhy spolužiakov. Bolo ťažké stretnúť sa všetci pohromade. Najviac príprav sme spravili posledné dva dni pred našim hviezdny večerom, nechýbal však stres, napätie a hádky,“ povedala nám predsedníčka triedy Linda Blahová. Scénky boli striedané s tanečnými kolami a tombolou, z ktorej si, akoby zázrakom, odnášali ceny najmä učelia.

-pt-

Triedny profesor:

Mgr. Patrícia Kubincová

Žiaci:

Ábelová Lívia
 Balog Róbert
 Bilený Juraj
 Blahová Linda
 Čamborová Klaudia
 Faragó Juraj
 Gonová Michaela
 Hubináková Ľubica
 Hudcovičová Zuzana
 Kočajdová Veronika
 Korec Andrej
 Kraváriková Ivana
 Martinkovičová Silvia
 Mészárosová Miriam

Miklák Denis
 Miklovič Michal Emil
 Mikulášková Viktória
 Nguyen Khac Hoang
 Orlovská Eva
 Smolko Marek
 Spaček Oliver
 Surová Natália
 Šantavý Tomáš
 Ščerbáková Michaela
 Šemeláková Kristína
 Šugra Filip
 Šušuková Lenka
 Todorovič Stanislava

4.D

Pripravený program zachraňovala improvizácia

Študenti Gymnázia Pierra de Coubertina zo 4. D triedy svoju stužkovú slávnosť absolvovali v piatok 6. decembra v piešťanskom Kursalone. Žiakom prvýkrát vo svojej profesii zelené stužky nádeje pripínal ich triedny učiteľ Róbert Parádi.

Večer prebiehal so slzami v očiach, s úsmevom na tvári a s podávaním rúk. Po predstužkovom videu, pri ktorom väčšina hostí napätím zadržovala dych, nastúpila na rad oficiálna časť. „Príhovor študentov, triedneho profesora a zástupkyne školy vyvolali v každom z nás emócie. Po vynikajúcej večeri sme rodičom a profesorom predviedli náš zábavný program. Mali sme prichystané tanečné čísla, hudobné čísla a humorné scénky. Improvizácia – slovíčko, ktoré veľmi dobre poznáme- zvlášť pomohla pri programe,“ povedal nám čerstvý nositeľ stužky nádeje Tomáš Mlčúch.

Najväčší potlesk zožal študentský spoločný tanec v štýle funkky a hip-hop. Po polnoci sa niektorí vybrali k bufetom, iní oslavovať, ale väčšina tancovať na parket. Ako sa správne zabávať preukázali nielen študenti, ale aj pedagógovia. Zábava trvala do neskorého rána.

-pt-

Triedny profesor:

Mgr. Róbert Parádi

Žiaci:

Bardač Martin
Bardačová Zuzana
Belanec Matúš
Bernát Martin
Bunček Marek
Dillingerová Sabína
Grňová Nikola
Hornák Pavol
Chlebovec Adam
Jankech Timotej
Janotík Adam
Jenčík Matúš
Julíny Filip

Keher Filip
Kovačovič Ondrej
Lesay Jozef
Mlčúch Tomáš
Molnárová Katarína
Pamula Patrik
Petlák Mário
Súcka Timea
Tóth Nikolaj
Urminský Adam Paulin
Vassová Alexandra
Vida Daniel
Wolf Nikolas

Oktáva

Chlapci sa počas stužkovej zmenili na baletky

Trinástim chlapcom a štrnástim dievčatám z oktávy Gymnázia Pierra de Coubertina v Piešťanoch v piatok 7. novembra pripli zelené stužky nádeje ich triedna učiteľka Jarmila Mašánová spolu s učiteľkou Ivanou Papcunovou, ktorá študentov osemročného gymnázia viedla prvé štyri roky.

Pre rodičov si pripravili čísla a scény, ktoré mali hlavne pobaviť. O programe nám čo-to prezradila budúca maturantka Diana Drobná: „Chlapci zatancovali sólo, dievčatá tiež. Potom prišli na rad i zmiešané tanečné kreácie. Spoločný tanec bol v duchu štyridsiatych rokov minulého storočia až po súčasné tanečné trendy doplnené kostýmami z danej doby. Zrejme najvtipnejší bol moment, keď naši chalani napodobňovali baletky. Veľká zábava to bola i počas nácvikov. Teda pre nás baby, chalani sa skôr trápili.“ Budúci maturanti vydržali v zábeve a dobrej nálade takmer až do rána.

Na dozvuky sa vybrali bez rodičov a pedagógov počas najbližšieho víkendu na Duchonku a potom vraj už len poctivá príprava na maturitu.

Triedny profesor:

Mgr. Jarmila Mašánová

Žiaci:

Andrejkovič Matej
Bedřich Lukáš
Brezovský Michal- Juraj
Drobná Diana
Dudejová Natália
Gajarský Michal
Gajdošík Róbert
Gughová Kristína
Hajšelová Zuzana
Juráková Miroslava
Kašák Jakub
Kičinová Michaela
Klestincová Rebecca
Kočáriková Patrícia

Macová Andrea
Makara Matej
Mihalčíková Petra
Nevolná Alexandra
Nezbedová Katarína
Pernisch Pavol
Svorad Adam
Svoradová Eva
Šiška Jakub
Turan Alexander
Valo Viktor
Varečková Silvia
Vitková Lucia Mária
Zelinková Magdaléna

Jazvy

Jazvy má z nás každý
zapísané navždy
na tele i na duši.
Každý ich tuší na tom druhom,
keď sa stáva jeho druhom.
Jazvy nestarnú, to nie!
Vracajú nám trápenie,
depresie, nočné mory,
keď sa to zlé zas vynorí.
Jazvy sú spomienky
vryté do ľudskej kože,
vyryli ich jazyky,
tie najostrejšie nože.
Je to pravda odveká,
jazvy tvoria človeka.
Jazvy sú značkou totožnosti,
nikto hrdo ich nenosí,
i keď nimi vyniká,
jazvy sú denník, kronika.
Jazvy sú ozdobou boja.
Veď zjazvených sa často boja!
Jazvy má každý z nás,
z udalostí, čo zažil raz,
jazvy zastavili čas.
Aj ja mám jazvy na tele i na duši.
Čo poviete? Mne to tiež sluší?
Katarína Bolerázska (P)

Strach

Ľudia sa boja zabudnutia,
vetra, keď sa v noci budia,
zeme, keď sa hora rúca,
železa, kutého za horúca,
nového, čo nové nie je,
neznámeho v hĺbke zeme,
vtáka, čo slobodne lieta,
nezmyslov, čo blázon splieta,
smrti, ktorá ku nim kráča,
dažďa, čo im hlavy zmáča,
hluku, čo nik neurobí,
ľudí múdrych zo staroby.
A ľudia sa boja ľudí,
zo spánku ich ten strach budí,
kedy človek ocení
humor dávno stratený?
Lucia Orlovská (S)

Zrkadlo života

Kráčam tmavou sieňou.
Asi hrám hru tieňov.
Pátram v svojej duši,
čo mi myseľ ruší?
Zrkadlo, zrkadlo, zrkadlo,
vidím v ňom svoj odraz
a niečo mi napadlo.
Rozbiť zrkadlo!
A s ním aj svoj odraz!
„Musíš sa zmeniť,“
vraví.
„Musíš si veriť!“
Prečo mi to rečie?!...
Katarína Bolerázska (P)

Z nájdeného denníka

26.2. 1917

Počas dlhých večerov rád spomínam na domov. Niektorí by asi povedali, že je to smutné; nikto nevie, či sa ešte vôbec vrátim. Práve spomienky mi dodávajú odvahu bojovať.

Bojujem preto, aby som sa opäť mohol vrátiť k Anne a nenarodenému dieťaťu. Bojujem preto, aby som pre novú generáciu zabezpečil mier. Aby tak ako ja nemuseli hľadiť na nevinné mŕtvolky a na krv v riekach. Aby nemuseli bezdôvodne zabíjať.

Dobre viem, že sám na to nestačím. Snažím sa teda aspoň prežiť; minimálne niekoľkokrát denne na mňa vojaci miera v snahe ma zabiť.

Nerobia to schválne. Takmer nikto nikdy nechcel byť vojakom vo vojne. A tých, čo to chceli, to určite rýchlo prešlo.

Zaobchádzajú s nami ako s handrami. Keď neposlúchneš generála, už vyťahuje zbraň! Vraj „Bojujeme za lepšie Rakúsko-Uhorsko“. Zatiaľ to na zmenu k lepšiemu nevyzerá.

Všetci chceli byť niečím iným, nie vojakom. Napríklad ja: už odmalička som chcel byť básnikom. Napísal som dokonca zbierku básní.

Ďalšie básne mám už od začiatku vojny v hlave. Doteraz som sa nedostal k príležitosti písať, ale teraz mi už nikto nevytrhne pero z ruky!

Posledná báseň, ktorú som napísal, bola tesne pred mojím odchodom na vojnu. Napísal som ju pre moju ženu Annu. Aby si spomenula. Spomienky sú ako leto: dlho nám prekvitajú v pamäti, ale vždy príde jeseň a ony vyblednú.

Na ten deň si spomínam, akoby to bolo včera. Vonku bývalo dlho svetlo, tak som sedával na lavičke pred domom, počúval ticho a kládol si otázky: Dá sa počúvať ticho? Dá sa vidieť tma? Zahĺbil som sa do myšlienok a začal písať.

Ticho také hlboké,
až hrud' mi smútkom stíska.
Hviezdy jasné, vysoké,
tak ako k tebe moja láska.

Nežiaľ; nesmúť.
Žiaľ je len akási maska.
Ďalej kvitni ako kvety fialky,
nech nikdy nezhyynie tvoja láska.

Môj život zahorel krátko, no jasne.
Nech plameň tvojho života nikdy nezhasne.
Na mojom líci nejedna slza vyschne
Kým iskrivý jas z mojich očí zmizne.

Preto sľúb mi:
Nikdy na mňa nezabudni!

Obálku s básňou som si schoval. Mal som ju schovanú až do posledného momentu.

Ten nastal, keď som si vyložil batoh na chrbát a chystal sa odísť. Naposledy som objal Annu, ktorá mi objatie opätovovala. Neplakala. To som na nej vždy mal najradšej.

„Vráť sa.“ povedala.

„Budem sa so všetkých síl snažiť. Sľubujem,“ odpovedal som a ešte raz ju objal. Potom som z vrecka vylovil obálku.

„Otvor to až v tom prípade, keby ti povedali, že... že už nežijem. Maj sa pekne, Anna. Dúfam, že sa čoskoro uvidíme. Na fronte ti zložím presne toľko básní, koľko je hviezd na nebi. Alebo stebiel trávy.“

4.3. 1917

Nepriateľ prišiel už s druhým návrhom na separátny mier. Ústredné mocnosti strácajú silu. Dohode pribúdajú nové posily. Myslia si, že môžu všetko. Ale hlavní vodcovia odmietli.

Asi by som sa mal tešiť, že máme spojencov atď. No neteším sa. Keby neboli všetci takí namyslení, mohlo sa toto všetko skončiť!

Ich teší, keď vidia zomierať ľudí? Im to je jedno. ONI nemusia robiť tú najhoršiu robotu. Iba rozkazujú.

Stavím svoj krk na to, že Nemci čo nevidieť zaútočia. Konečne nám dali pokoj (2 dni), ale... Predsa nenechajú len tak, že sme ich veľkorysý návrh odmietli. Z veliteľského stanu počuť smiech a opité rozhovory.

6.3. 1917

Sedím pod košatým dubom vonku. Tento marec je studený, teplota je okolo nuly. Navyše, vonku je tma, dala by sa nožom krájať. Už dohasína sviečka...

Niečo počujem. Podozrivo sa to podobá na výstrely a dunenie diel. Na tmavom horizonte som naozaj uvidel delo a vojakov. Ženú sa sem. Musím čo najrýchlejšie zmiz

* * *

7.11. 2014

Volám sa Petra. Na povale som našla toto. Sedím tu v chlade už polhodinu a dokola si čítam tú úžasnú báseň.

Najlepšie na tom je, že aj ja by som chcela písať básne. Ako môj prapradedko.

Podľa toho, že už nikdy viac do denníka nenapísal, súdim, že svojho návratu sa nedožil. Asi ho zastrelili vtedy, keď písal a potom mu niekto denník vzal a poslal Anne.

Nepoznala som nikoho z nich, no bolo mi ich strašne ľúto. Doteraz som si neuvedomila, aká mohla byť vojna krutá. Keď dejepisár o tom rozprával, ja som sa nahlúplo smiala s kamarátkami. Hanbím sa za to.

Ved' môj prapradedko položil život na bojisku aj za mňa.

V okamihu som sa rozhodla. Stanem sa úspešnou spisovateľkou. Budem písať za seba aj za svojho pra-pradedka, ktorý si svoj sen nesplnil.

8B (K)

Pavol Vaško (K)

Prázdna izba, pokazené hodiny

V prázdnej izbe tikali pokazené hodiny.

Nik nevedel, kto tam tie hodiny položil ani prečo boli pokazené.

Možno ich sem položil ich majiteľ, aby ich neskôr mohol opraviť, a akosi na ne zabudol.

Alebo si pomýlil prázdnu izbu so skládkou odpadu, na ktorú sa pokazené veci často vyhadzujú.

Možné je, že ho otravovalo ich tikanie, zväzujúce kúsky času do zložitej špirály tiahnucej sa naprieč vekmi.

Alebo ich chcel len niekam preložiť a zabudol na ne.

Možno mal ich majiteľ plné ruky iných, dôležitejších vecí a hodiny mu proste z rúk vypadli.

A vtedy prichádza ďalšia otázka.

Prečo sú rozbité?

Možno ich pokazil nejaký dospelák, keď sa ich snažil nastaviť na svoje detské časy.

Alebo sa len opotrebovali a preskočili im kolieska.

Je možné, že hodiny zaspali, a keď sa zobudili, čas už bežal inak a ony ho už nevedeli dohoniť.

Alebo ich rozbil nejaký nerozumný chlapec, mysliac si, že nimi zastaví čas.

Lebo nevedel, že hodiny za ubiehajúci čas nemôžu, len nám ho ukazujú a radia, ako ho čo najlepšie využiť.

V prázdnej izbe tikali pokazené hodiny.

Pokrývala ich hrubá vrstva prachu, ktorý tancoval aj vo vzduchu a menil celý príbeh.

Vďaka nemu sa zdalo, že tento príbeh je niečo viac ako rozprávka o pokazených hodinách v opustenej izbe, ktorou nakoniec aj bol.

Lebo nik nevedel, prečo boli hodiny rozbité a prečo ich sem, do prázdnej miestnosti, niekto dal a potom po ne neprišiel.

Isté však bolo, že hodiny sú v prázdnej izbe a padá na ne prach.

A že sa týmito otázkami vôbec netrápia, lebo sú príliš zamestnané zachytávaním času iného vesmíru.

Tik-tak... tik-tak.

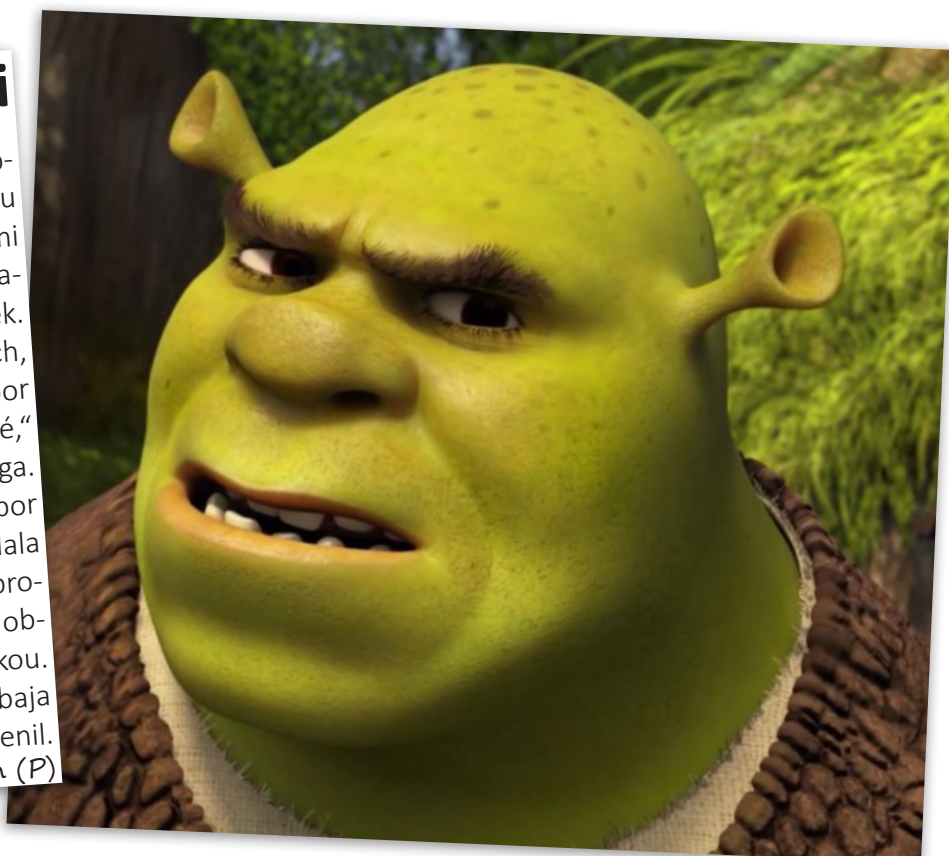
Tik-tak... tik-tak.

Lucia Orlovská (S)

O obrovi Ondrejovi

Obra Ondreja očarila okatá obryňa Oľga. Ondrej obdarovával Oľgu orgovánom, orchideami, ozdobami a ohňostrojom. Oľga ostala odmeraná, ostrážitá. Obávala sa opletačiek. Otáľala ostrážitý obor oženiť sa? „Och, och,“ ochkal obdivom omámený obor Ondrej. „Ošemetné, ozaj ošemetné,“ ostýchavo opakovala obryňa Oľga. „Oženíme sa?“ odvážil sa opýtať obor Ondrej. „Odporúčam,“ odpovedala okamžite ostrážitá obryňa Oľga. Obrovi Ondrejovi odľahlo. Obryňu Oľgu obdaroval obrovskou okrúhlou obrúčkou. „Och,“ orosili sa Obryni Oľge oči a obaja obstali oltár. Obor Ondrej sa ozaj oženil.

Oliver Kopún (P)

Farba mlieka (Nell Leyshon)

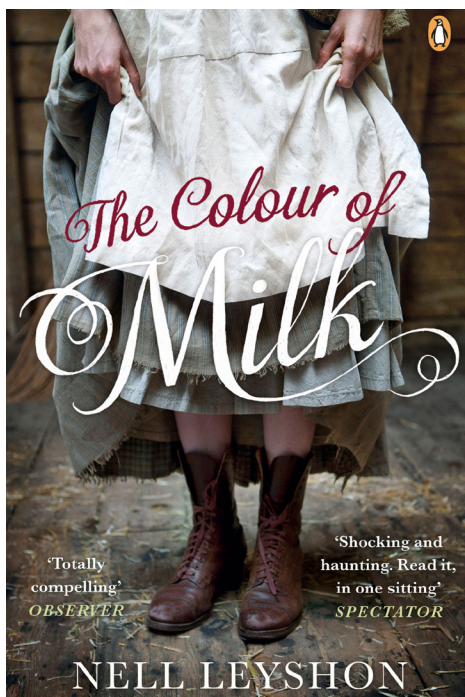
Kniha rozpráva príbeh pätnásťročnej Mary, ktorá sa narodila na farme ako štvrtá dcéra a jej vlasy majú farbu mlieka. Musím zdôrazniť, že na farme nikto nevedel čítať ani písať. Táto skutočnosť je veľmi dôležitá.

Pre hendikep má Mary pomalšiu chôdzu, čo veľmi neteší jej otca, ktorý si vždy prial syna, takže mudrujúca a spomalená Mary je preňho veľkým sklamaním.

Mary býva na farme aj so staršími sestrami, matkou a dedkom, ktorý má ochrnuté nohy. Beatrice je silne veriaca a pravidelne sa tvári, že číta z Biblie, Violeta je hriešnica a Hope je nevelmi citlivá. Otec je nahnevaný, že nemá syna, matka slepo poslúcha všetky jeho rady a príkazy a na dedka všetci okrem Mary stále nadávajú a sťažujú si naňho.

Jedného dňa sa s Maryiným otcom rozpráva vikár, ktorého žena má slabé srdce a potrebuje, aby sa o ňu niekto staral. Prosí o jednu z jeho dcér. Otec vyberie Mary.

A tak sa tá sťahuje do domu, kde

je všetko elegantnejšie ako na farme.

Vikárova manželka je s Mary veľmi spokojná, lebo jej rozpráva rôzne príhody z farmy a neustále je pri nej. Edna, slúžka, je k nej trochu nepríjemná, ale nie je to také hrozné. Aj vikár si Mary po čase obľúbi a začne ju učiť čítať a písať. Avšak nič nie je

zadarmo a cena za vzdelanie je viac ako vysoká...

Možno by Mary mala celého učenia dosť a nechala by to, ale chce ešte navštíviť svojho dedka ...

Všetko, čo sa deje, sledujeme z pohľadu Mary, vieme o jej myšlienkach, pocitoch a názoroch.

Knihu sa rozhodne oplatí prečítať. Je zaujímavo písaná, časové úseky sú rozlišované podľa ročného obdobia a v texte nenájdeme ani jedno veľké písmeno alebo úvodzovky. Sledujeme postupný vývin Maryinej osobnosti, ako sa z dieťaťa stáva žena, ktorá musí niesť následky svojich činov. Prvá polovica knihy je síce zaujímavá, ale ja som ju čítala dlhšie ako druhú polovicu, kde dej už naberie rýchlejší spád a čitateľ je ako na ihlách.

Na Mary nemôžeme hľadiť ako na úbohé, nemilované stvorenie, pretože už na začiatku zistíme, že si vždy povie svoj názor, čo z nej robí veľmi zaujímavú postavu.

ninaemily

Most do krajiny Terabithia (Katherine Patersonová)

Táto kniha ma zaujala už od začiatku. Síce sa skončila smutne, ale mala úžasný príbeh. Tiež to bola prvá kniha, pri ktorej mi úprimne vyhrkli slzy.

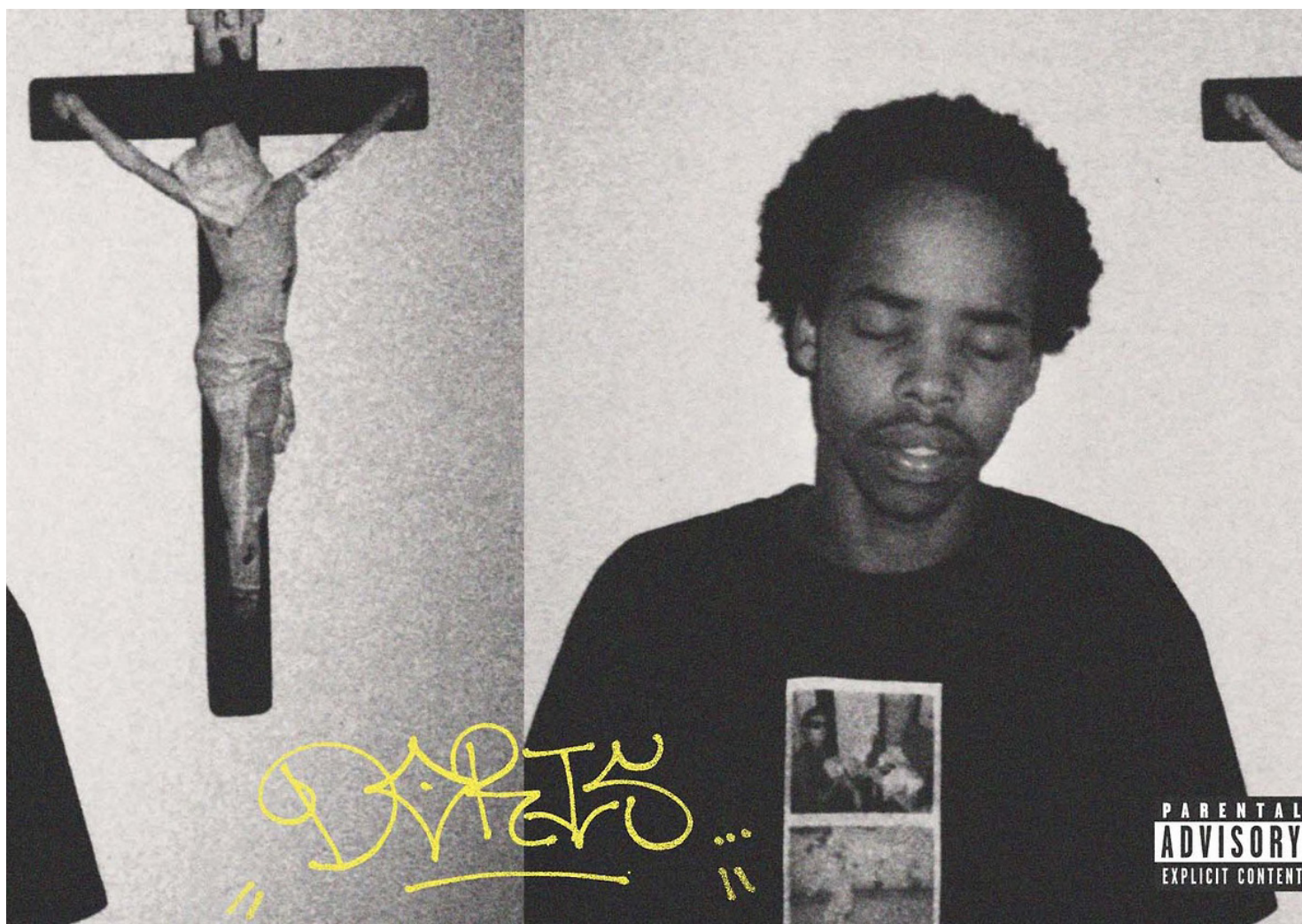
Je o chlapcovi Jessovi a dievčati Leslie, ktorí si vytvorili vlastnú krajinu menom Terabithia. Do tejto krajiny sa človek môže dostať cez lano, ktoré predtým slúžilo ako hojdačka. Lano viselo nad vyschnutou riekou. V lese si deti postavili domček, ktorý považujú za svoj hrad. Tieto dve deti sa zo začiatku nemali veľmi rady, ale neskôr sa z nich stali najlepší kamaráti. Odporúčam, neľutujete...

Foxy

Doris (Earl Sweatshirt)

„Tom Sawyer for real niggaz“

Na Earla Swetshirta hádam ani neexistuje priliehavejšie pomenovanie ako „zázračný outsider“. V 16-tich rokoch sa zjavil ako najmladší člen kalifornskej hip-hopovej crew ODD FUTURE so svojím prvým Mixtapom, posilnený posudkom lidera ODD FUTURE, Tylera, the creatora, ktorý o ňom vravel ako o najlepšom MC v ich spolku. A minuloročným debutovým regulárnym štúdiovým albumom DORIS Earl Tylerovo vyhlásenie len potvrdzuje.

Počúvanie DORIS sa zo všetkého najviac podobá pochmúrnemu halucinogénnemu tripu bez negatívnych vedľajších účinkov. Earlova hudba využíva monotónnosť ako základný predpoklad pochmúrnej hypnotickosti, posilnenej jeho potmehúdskym hlasom. Tmavý nádych hudby kontrastuje s vizážou farebne pest-

rého nonsensu, ktorou sa ODD FUTURE prezentujú, napríklad vo svojej komediálnej show LOITER SQUAD.

Album, v čase nahrávania má Sweatshirt 19, sa nikam neponáhľa, od začiatku buduje hustú atmosféru, vládne oscilujúcu medzi dekadentnou pouličnou poéziou a uvedomelo béčkovým hororom. Táto pavučinoidná aura sa skvelo obrazovo zhmotňuje vo videoklipech sprevádzajúcich skladby HIVE, CHUM a WHOA, pre-pájajúcich temnú creepy-psychodéliu nočných ulíc plných prízrakov a dekadentnú estetiku akoby vystrihnutú z filmov Johna Watersa.

Zo všetkých skladieb obsiahnutých na albume sú najvýraznejšími najmä Centurion, odštartovaná úžasným veršom „I feel just like Tom Sawyer for real niggaz“, prostredníctvom ktorej naplno explodujú ho-

rorové chůtky albumu, a vo svojej amorfnosti až surrealisticky zacyklená GUILD, ktorej hlavnou hviezdou však nie je Earl, ale hostujúci Mac Miller. Práve on posilnil „heroínovým veršovaním“ vygradovanie kvality DORIS a sám seba posúva do šerosvitu chvíľkovej hip-hopovej projekcie Lou Reeda z čias Velvet Underground.

Azda najzaujímavejšia vec, ktorá mi pri jednom z prvých posluchoch DORIS napadla, bola myšlienka, že niečo podobné by komponoval Rimbaud, keby žil v súčasnosti. Sformulujem z toho záver tejto krátkej reflexie Sweatshirtovho diela: „Earl je Rimbaud súčasného rapu.“

Earl nedávno na Twitteri zverejnil správu o dokončení nového albumu. Neostáva nám nič iné, než zalievať svoje tešenie čakaním.

Tom na farme

Ostnatý drôt medziľudských vzťahov

Xaviera Dolana by som označil ako tvorcu, ktorého nie je potrebné velebiť, ale rozhodne je potrebné NEprehliadať. Vo svojom relatívne nízkom veku, 25 rokov, sa stal azda najvýraznejšou osobnosťou, bezmála hviezdou, súčasného queer filmu, vyznačujúc sa svojím neprehliadnuteľným, no nie bezchybným, melodramatickým rukopisom kladúcim veľký dôraz na vizuálnu štylizáciu svojich diel, tematizujúcich najmä rôzne podoby vyhrcojúcich sa emócií vo svete mladých ľudí, pričom najopakovanejší je motív homosexuality, vďaka ktorému je jeho filmy možné brať aj ako istú formu osobnej spovede.

V roku 2013 sa prihlásil svojím v poradí už štvrtým filmom, ktorý sme mali šancu vidieť na piešťanskom festivale Cinematik, kde si odbil svoju slovenskú premiéru (nedávno mal v bratislavskom kine Lumiére premiéru ďalší, piaty film, Mami!)

Po debutovom filme Zabil som svoju matku nasiaknutom odkazom Truffautovho debutového filmu Nikto ma nemá rád, poeticky sladko-horkých, miestami „godardovských“ Imaginárnych láskach, vi-

zuálne natoľko štylizovaných (podobali sa až na akúsi autorskú reklamu na kozmetické prostriedky a skvelé oblečenie), že sa nedali nekritizovať za svoju manieristickú povrchnosť, a treťom počine Laurence Anyways, kde sa autorov rukopis dostal do o čosi vyváženejších polôh, sa Xavier prezentuje už štvrtýkrát so snímkou nesúcou názov Tom na farme.

V aktuálnom komorne ladenom príbehu o mladom chlapovi, ktorý príde na pohreb svojho milenca do odľahlej quebeckej farmy, pričom zisťuje, že nikto z milencových blízkych o ich vzťahu netuší, zažívame autora v zatiaľ najumiernenejšej polohe jeho doterajšej tvorby. Štylistické aj melodramatické nuansy sa držia na uzde, Dolan sa sústreďuje na tajomnejšie a pochmurnejšie vyznenie, účinkujúce ako ostnatý drôt medziľudských vzťahov, ktorý pomaly, ale isto s narastajúcou dusivou silou zviaza nielen hrdlá postáv, ale aj hrdlá divákov.

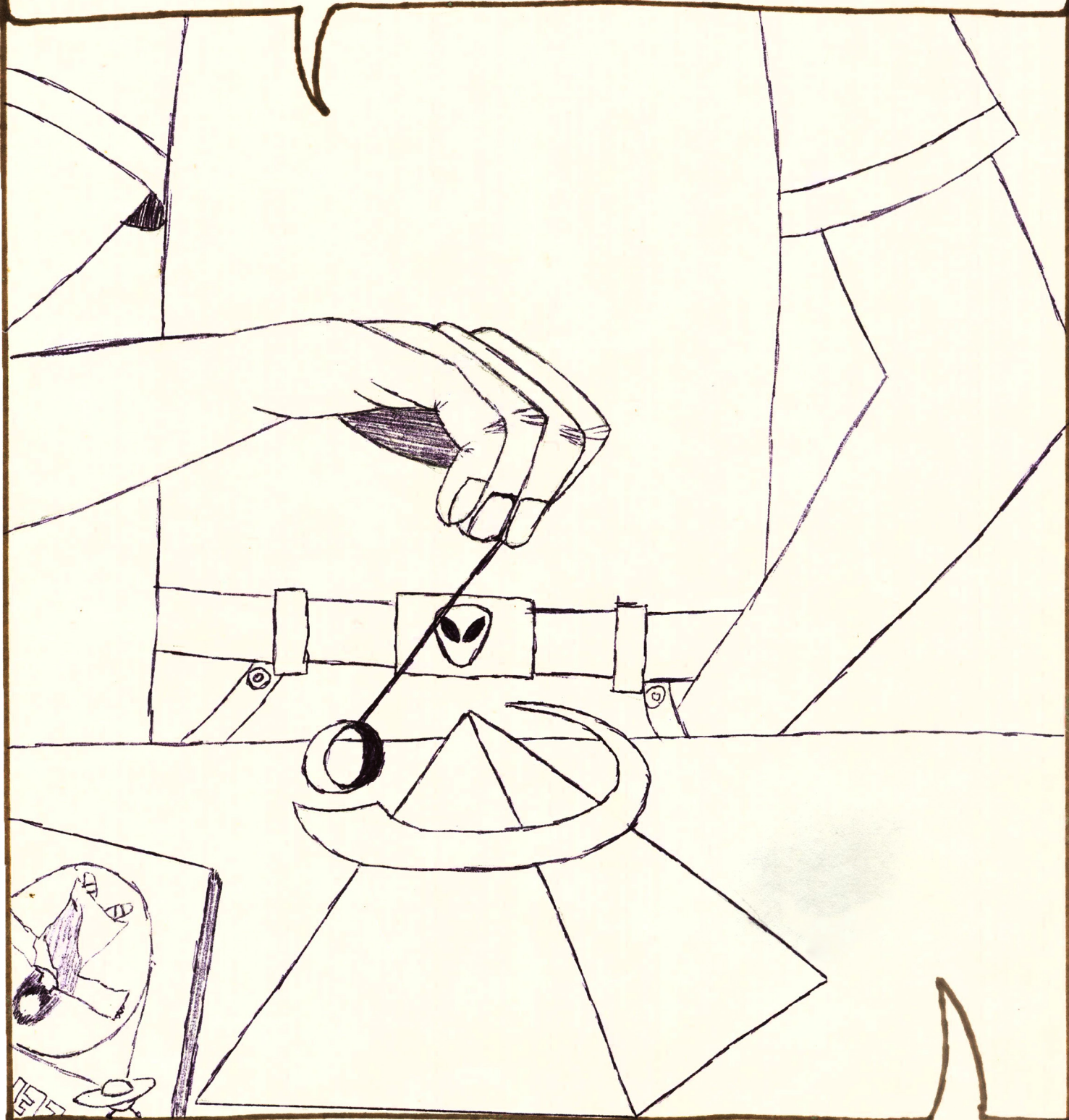
Kým Zabil som svoju matku pripomínalo Truffauta, Imaginárne lásky svojimi obrazmi evokovali vizuálne nálady Godardových filmov, tak vy-

asi Kubrickovmu Osvieteniu. Túto asociáciu vyvoláva najmä samotné zachytenie medziľudských vzťahov v bariérach stáleho, pomaly sa stupňujúceho vnútorného napätia a miestami až hororového tajomna na odľahlom mieste, odkiaľ je všade ďaleko a úniková cesta je takmer nemožná, úvodné pohľady kamery z vtáčej perspektívy na auto smerujúce do týchto odľahlých končín alebo v závere sa objavujúca scéna v bare, poznačená vyhrcojúcim sa napätím, kde je Xavier Dolan, vo svojej typicky masochisticky-narcistickej úlohe, akoby vzdialenejším duchovným príbuzným Jacka Torranca.

Najväčšie plus filmu spočíva v tom, že po jeho skončení akoby sa nič neskončilo. V divákovi ostáva stále značná časť filmovej atmosféry a s ňou spojené otázky bez odpovedí, tajomno sa nevytráca, ale naďalej prežíva a graduje vo svojbytných oparoch viažucich sa na vnútorné svety divákov. Máme tu zatiaľ najtrvácnejší, najvyváženejší, psychologicky najsuggestívnejší, teda aj najlepší Dolanov film.

Myšo

KEĎ SOM SA DOZVEDEL O SCHOPNOSTIACH PYRAMÍDY,
INTERNET EŠTE NEEEXISTOVA L . . .

ALE POTOM SOM NA POČÍTAČ POSTAVIL
PYRAMÍDU A ZNIČO HO NIČ SA
OTVORIL GOOGLE!